

миналъ въ Галія, и прѣзъ дѣто миналъ поразилъ и оплѣ-
нилъ всичко. Народити отъ страхъ го нарекли Божий Бичъ;
дори и самъ той се голѣмилъ съ това име, и думалъ, че
нѣма да израсте трѣва дѣто стѣпи коньтъ му. Народни прѣ-
дания приказоватъ за много чудеса, што станали въ врѣме
то на това навлизанне. Запримѣръ, Парижъ избавила една
мома, свята Женовева: нейни ти молитви отвѣрнали Хунн ти
отъ тоя градъ, на когото жителе ти се готвили вече да го
напуснатъ съвсѣмъ. Атила отишълъ оште нататѣкъ камъ брѣ-
гове ти на Лоара, и обиколилъ Орлеанъ. Орлеанскій вла-
дика (св. Анианъ) давалъ сърдце на граждана ти и имъ го-
ворилъ, че Богъ ште имъ помогне. Най-послѣ заобиколени
ти дошли до голѣма нужда; крайнини ти на градъ тѣ били
вече захванати отъ неприятель тѣ, а стѣни ти на градъ тѣ
се трѣсили отъ ударѣтъ на сѣчивата. Ония, които не могли
да се биятъ, молили се съ все сърдце въ цѣрква. Владика
та пратилъ да разгледатъ отъ кулата; два пъти се връш-
тали пратени ти и казовали, че ништо се не види. На третий
пътъ обадили, че на край тѣ на небосклонъ тѣ се е вдигналъ
голѣмъ прахъ като облакъ. »Това е Божа помошь!« — из-
викалъ владика та. И наистина, това билъ римскій войвода
Аецій, който освѣнъ римска та войска ималъ съ себе си и
сюзиници Западни Готи и Франки.

Атила се оттеглилъ камъ Шалонъ на Мариъ (въ Шам-
паниа) на Каталаунско поле, дѣто конница та му могла сво-
бодно да работи. Тамъ се ударили народи ти и станалъ
страшенъ бой; рѣчици ти, што текли потоци отъ кръвъ, и
ранени ти, които отъ жажда пили отъ тия потоци; тутакси
умирали. Повече отъ 150,000 души паднали на мѣсто то.
Искусство то на Аеция и юначество то на Западни ти Готи
надвили, и Атила се принудилъ да прѣмине пакъ отвѣдъ
Рейнъ (451 год.). Каталаунскій богъ избавилъ западна,
християнска Европа отъ поробванне отъ дивни ти варвари.

На друга та година Хунскій царъ отишълъ съ нова